

Hledám dům holubí

Jedna z nejkrásnějších písní Uhlířových, zpívaná nezapomenutelným hlasem Schelingerovým.
Jedněmi veleben, druhými zatracován.

Holub, jedno z nejúžasnějších stvoření na planetě! Již Leonardo da Vinci sestrojil svůj létací stroj podle holubích křídel. Čeho všeho je symbolem? Lásky, pár spolu žije celý život. Ve víře je symbolem duše. Picasova holubice míru! Na závěr velkolepého zahajovaného ceremoniálu Olymp. her v Jižní Korei se slily dvě menší světelné holubice v jednu velkou, jako vidina a symbol znovusjednocení Korei!

„Dobří holubi se vracejí.“ Jeden z nejlepších filmů rež. Dušana Kleina a poslední film Vlad. Menšíka. Ale zde šlo jenom o název. To, že se ptáci při tazích řídí magn. polem země je známo, ale jak se holub i přes svou výjimečnou orientaci dovede při závodech vrátit až z 1000 km, je i pro vědce stálou záhadou. Holubáři říkají, že je před závody nechají s Holubičkou a oni se pak vrací za ní a ti, kteří zabloudí se pak přidají k volnému hejnu. Před několika lety zde byla „ptačí chřipka“ a jednomu holubáři vybil celý chov. Byl to starší člověk a málem z toho zemřel. Až pak se zjistilo, že to bylo zbytečné, jelikož Holubi jsou proti ptačí chřipce i jiným nemocem imunní a to, že je roznášejí, je úplný nesmysl. To by si vám musel nožkami, kterými chodí po zemi, sednout na vaší potravinu, což je nepravděpodobné. Bylo to v televizi i rozhlase a tenkrát se zvedla velká vlna solidarity a holubáři od nás i ze zahraničí mu vozili a posílali Holuby, aby tak mohl svůj chov opět obnovit.

Tisíce životů zachránili Holubi v obou světových válkách, kdy nosili depeše i stovky km a mnoho jich bylo jmenováno válečnými hrdiny, dokonce in memor. i s vojenskými poctami. Známá byla Holubice Cher Ami, která v říjnu 1918 jako jediná prolétla palbou a i s prostřelenou plící a ustřelenou nohou, kdy padla, ale znovu vzlétla a depeši doručila! Zachránila tak asi 500 amer. vojáků na severu Francie z obklíčení! Přežila to, dostala i protézu a byla hýčkána do konce života.

Po smrti byla vycpána a je vystavena v muzeu Washington. Já i celá má rodina je na určitých místech krmíme a je až dojemné, jak mne již z dálky poznají.

Na jedno místo létal asi tři roky mezi jinými i pár bílého a růžového holoubka. A jednou nepřiletěl žádný. Bylo to divné a pak jsem se z radnič. novin dozvěděla, že jich bylo 1500 otráveno! Byl to šok! Čeho jsme my lidé schopni!

Že ničí památky? Ty tu jsou již tisíce let a ještě budou, až my lidé zničíme moře, zemi i vesmír a nakonec i sebe!